

[Henry Christensen.]

lige adgang, men det er kun tomme ord, for ingen af os kan skabe lige adgang. Mange forskellige faktorer kommer til at virke ind, og vi vil ikke være i stand til at skabe sikkerhed for, at det økonomiske ikke vil komme til at spille nogen rolle. Det vil være at bilde os noget ind, hvis vi tror, at dette mål kan nås, men vi kan skabe mulighed for, at enhver ung, der har de fornødne evner og den fornødne vilje, vil kunne gennemføre et studium på en forsvarelig basis. Det er den egentlige målsætning, og det er det, der var udgangspunktet for mine betragtninger.

Til det ærede medlem hr. Per Hækkerup vil jeg gerne sige, at det er rigtigt, og det var jeg også inde på før, at den højere uddannelse begynder med gymnasieuddannelsen, men allerede den omstændighed, at man giver væsentligt bedre vilkår for den senere, videregående uddannelse, betyder jo, at det bliver langt lettere at overvinde de økonomiske vanskeligheder, der måtte være for at søge gymnasiet. Jeg pegede på nogle momenter — jeg skal ikke gentage dem — som efter min mening ville betyde en meget stærk forøget tilgang til gymnasiet, en så stærk tilgang, at vi hverken har gymnasier eller lærere til at klare den.

Hvad angår det principielle spørgsmål om låneformen, skal jeg henvise til de bemærkninger, jeg gjorde i mit første indlæg. Det, der her må ses på, er jo ikke alene, hvad den enkelte vil mene, om han frygter, at det kan blive besværligt til sin tid at få afviklet byrden. Man må også se på, om det udfra en afvejelse af forholdene kan siges, at det i betragtning af de muligheder, vedkommende får, er en rimelig belastning. Vi må huske, at den ungdom, der skal i gang på en række andre områder, det være sig på landet eller i byerne, også må trækkes med lånebyrder i lang tid, og derfor kan vi ikke løse disse problemer uden også at se på vilkårene for de unge fra andre grupper. Derfor må vi afveje, hvad der vil være rimeligt her. Om den pågældende så vil vælge studiet eller ej, bliver hans sag. Hvis vi sikrer ham mulighed for på rimelige vilkår at gennemføre et studium og også mulighed for at klare forpligtelserne, har vi løst vor opgave, og det er det, der efter min mening må være målet.

Karl Olsen: Den højtærede ministers svar giver mig ikke anledning til mange bemærkninger. Jeg synes også, at vi skal se at blive færdige og komme i gang med arbejdet i udvalget. Jeg vil blot gøre et par enkelte bemærkninger.

Jeg mener ikke, at jeg med det, jeg har sagt, har givet udtryk for, at jeg overhovedet ikke kunne acceptere noget af principperne i lovforslaget. Jeg sagde blot, at der var visse principielle synspunkter, visse ting, vi ikke kunne være med til, men hovedtanken i lovforslaget går vi ind for.

Et af de principper, vi ikke kan acceptere, er det, vi kommer til at drøfte senere i dag, når arveafgiftsforslaget, som jo er nævnt i det foreliggende lovforslags § 1, kommer til behandling. Den højtærede minister finder, at det er udtryk for en smuk tanke, og det lyder jo godt nok, når det er den højtærede minister, der siger det på sin klangfulde måde. Jeg er nu ikke helt sikker på, at han kan overbevise de mennesker, det går ud over, om, at det er en smuk tanke. Derfor vil jeg sige, at det kan ikke være rigtigt, at, som jeg sagde i mit første indlæg, ca. 1 000 mennesker skal betale hele ungdomsuddannelsen her i landet. Det kan ikke være rigtigt, at kun 1 000 mennesker skal betale hertil. Nej, det smager for meget af den gamle socialdemokratiske agitation, og det er et af de principper i forslaget, jeg vender mig imod. Men som sagt, gennemførelsen af hovedtanken med forslaget vil mit parti medvirke til, og jeg håber, at der kan komme en virkelig saglig forhandling om forslaget i udvalget.

Alfred Jensen: Jeg giver ministeren ret i, at der ikke var noget overraskende i de synspunkter, jeg gjorde gældende, men det skyldtes ikke, som ministeren mente, at jeg var tilbøjelig til at lægge een til, når der var foreslået ti. Nej, når der ikke var noget overraskende i dem, var det dels, fordi jeg har foreslået et beløb på 20 mill. kr. før, dels fordi de tanker, jeg har givet udtryk for, er på linie med det, der står i ungdomskommissionens betænkning, og på linie med de beløb, der foreslås der. Hvis man endelig skulle tale om bud, overbud eller underbud, her, er det rigtignok mig, der har udspillet og må sige, at ministeren kommer med underbud overfor ungdomskommissionen,